

16 Μαρτίου 2023

Ἐπιστολὴ γιὰ τὶς θλίψεις (Ἅγιος Ἐφραίμ Κατουνακιώτης)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἀγ. Εφραίμ Κατουνακιώτης / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ὁρθοδοξία και Ὁρθοπραξία](#)

Χαριτωμένη καὶ εὐλογημένη μικρούλα

καὶ σοφὴ δασκαλίτσα

Εὔχομαι ἡ Παναγία μας πάντοτε νὰ σὲ σκεπάζη καὶ νὰ σὲ φωτίζει.

...

Μοῦ γράφεις ὅτι «παρακαλᾶς τὸν Κύριον ἵνα μὲ ἀνακουφίζη ἀπὸ τοὺς πόνους μου» καὶ θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω, ἵνα μὴ προσεύχεσαι, τουλάχιστον γιὰ μένα, ἔτσι. Ἀλλὰ νὰ παρακαλᾶς τὸν Κύριον, ἵνα ὑπομονὴν μοῦ χαρίζη καὶ ὄχι ἀπαλλαγὴν. Πολλὰ μᾶς διδάσκουν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἀλλὰ περισσότερο καὶ δυναμικώτερον ἡ πτωχὴ μας πείρα.

Καὶ σοῦ ἐξομολογοῦμαι:

Πρὸ ἕξι περίπου ἐτῶν, ἤμουνα στὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ν.Ι.Κ.Ἐ τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὴν γνωστὴν μου ἀσθένειαν, τὸ ἔκζεμα, καὶ ὅταν ἔφυγα, πήγαμε καὶ προσκυνήσαμε τὸν Ἅγιον Νεκτάριον στὴν Αἴγινα. Προσκυνώντας τὴν ἀγίαν Του Κάραν, μόλις δηλαδή, ὀλίγον τί εὐωδίασε, καὶ αὐτὸ τὸ ἐξήγησα, ὅτι «πολλὰ θλίψεις μὲ περιμένουν», ὅπως καὶ ἔγινε.

Ὅταν γυρίσαμε στὴν Ἀθήνα, στὴν Καλλιθέα, καὶ ξάπλωσα στὸ κρεβάτι, εἶπα στὸν πάτερ Ι.: «Τόσο σκοτωμένος εἶμαι, πὺ νομίζω ὅτι ἕκατὸ ἄνθρωποι μὲ ἔχουν ραβδίση».

Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, σοῦ εἶναι γνωστά, χρόνια τώρα στὸ κρεβάτι.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν μὲ κτύπησε κύστη κόκκυγος μὲ φρικτοὺς πόνους. Οἱ γλουτοί, ἀπὸ τὴν πολλὴν κατάκλιση, ἄρχισαν νὰ μὲ πονοῦν πολὺ, νὰ μὲ τσοῦζουν, δηλαδή μὲ εἰδοποιοῦν ὅτι πρόκειται νὰ ἀνοίξουν πληγὴ.

Ἄλλα βάσανα πάλι, καὶ ἄλλες πληγὲς φοβερότερες τῶν πρώτων.

Νὰ πλαγιάσω δεξιὰ δὲν μπορῶ, πονάω – πονάω – πολύ.

Νὰ πλαγιάσω ἀριστερὰ δὲν μπορῶ – πονάω.

Νὰ πέσω ἀνάσκελα; δὲν μπορῶ – πονάω.

Τί νὰ κάμω; Τί θὰ γίνω; Ποῦ θὰ καταλήξω;

Μὲ περικυκλώνουν, μὲ πιέζουν ἀπαίσιοι λογισμοί, φρικώδεις.

Ὁ Θεὸς μὲ ἐγκατέλειπεν πλέον.

Ἡ πληγὴ στὸ ποδάρι, τὸ ἔκζεμα, στὶς δόξες του.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πέλαγος τῶν θλίψεων, στὸ ἀδιέξοδο, βλέπω τὸν ἑαυτὸν μου μόνον του, νὰ παλαίη ἀπεγνωσμένα μὲ πολὺ πικρὰ καὶ δυσβάστακτα κύματα, βλέπω, λέω, καὶ μὲ ἐπλησίασε καὶ μὲ ἔπνιξε ἡ ἀπόγνωσις, ποῦ μόνον τώρα ἐὰν τὰ θυμηθῶ, τρέμω ὀλόκληρος, μὲ πιάνει φρίκη.

Στὴν συνοδεία μου, δὲν λέω τίποτα. Ἐξωτερικῶς φαίνομαι ἡσυχος – ἡμερος, ἐνῶ ἐσωτερικῶς εἶμαι – βρίσκομαι στὴν κόλαση. Ἔτσι μοῦ παρέδωσε ὁ ἅγιος Γέροντάς μας. Εἴτε στὸν Παράδεισο νὰ βρίσκεσαι, εἴτε στὴν Κόλαση, τὸ δικό μας εἶναι νὰ μὴν τὸ ἐξωτερικεύουμε, νὰ φαινόμαστε ἀπαθεῖς.

Καὶ αὐτὴ ἡ κατάστασις κράτησε 6-7 λεπτά, καὶ σὰν νὰ ἄκουσα μία λεπτὴ φωνή, ποῦ μόλις τὴν ἄκουσα, νὰ μοῦ λέει: «Ἔτσι σὲ θέλει ὁ Θεὸς» καὶ ἀμέσως συνῆλθα.

Καὶ ἐγὼ ἀποκρίθηκα σὲ αὐτὴν τὴν φωνήν: Ἄφοῦ ἔτσι μὲ θέλει ὁ Θεός, νὰ ἔναι εὐλογημένο. Μόνον δός μου καὶ τὴν ἀνάλογη ὑπομονή.

Πῆγα, κατόπιν, μᾶλλον πεθαμένος παρὰ ζωντανός, στὸ κανδηλάκι τῆς Παναγίας μας, πῆρα λίγο λαδάκι, καὶ ἄλειψα τὰ πονεμένα μέρη 2-3 φορές καὶ θεραπεύθηκα.

Τὰ χρόνια ὅμως περνοῦν καὶ ἐγὼ διαρκῶς πονάω. Πολλὲς φορές σφίγγω τὰ δόντια μου, μουγγρίζω, ἵνα ὑπομείνω τοὺς πόνους, καὶ μένω καὶ ἄυπνος. Νομίζω πῶς δοκιμασίαν ἀπὸ τὸν Θεὸν διέρχομαι.

Καὶ τώρα προχωρῶ στὸ κυρίως θέμα μου, καὶ ἄκουσε, μικρὴ Δασκαλίτσα.

Εἶναι τώρα 7-8 μῆνες πού με ἐπλησίασεν ὁ Θεὸς πλέον δεξιά. Μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ εἶδα πόσο ὠφελοῦμαι ἀπὸ αὐτὴν τὴν πληγὴν, πόσος μισθὸς με περιμένει, πόσον κερδίζω.

«Σὲ εὐχαριστῶ μυριάδες φορές, Θεέ μου.

Δὲν θὰ παύσω νὰ σε δοξολογῶ, ἐφ' ὅσον ζῶ σε αὐτὸν τὸν κόσμον, νὰ Σὲ ὑμνῶ, νὰ Σὲ προσκυνῶ, γι' αὐτὴν τὴν πληγὴν πού μοῦ ἔδωσες.

Ἡ ἀμέτρητος, ἡ ἀκατανόητος σε βάθος καὶ σε ὕψος ἀγάπη Σου, ἐκεῖ μοῦ τὴν φανέρωσες, ἐκεῖ μοῦ τὴν ἔδειξες.

Δόξα τῇ δόξῃ Σου - Δόξα τῇ ἀγάπῃ Σου - Δόξα τῇ εὐσπλαχνίᾳ Σου. Δόξα τῷ ἀπείρῳ ἔλεει Σου.

Δόξα σοι - Δόξα σοι - Δόξα σοι.

Ἐκεῖ μέσα, σε αὐτὴν τὴν πληγὴν εἶσαι κρυμμένος.

Μὰ τόσο πολὺ με ἀγάπησες; Ἐμένα τὴν βρῶμα, τὴν δυσωδίαν;

Μὰ τί καλὸ ἔκαμα καὶ τόσο πολὺ με ἀγάπησες δίδοντάς μου αὐτὴν τὴν πληγὴν; Ὡς δεῖγμα τῆς μεγάλης Σου ἀγάπης;»

Καὶ αὐτὸ τὸ κύμα ἐκράτησε τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἔπειτα ἔφυγε. Πετοῦσα ἀπὸ χαρὰ ἀνέκφραστη, κολυμβοῦσα σε πελάγη πνευματικῆς εὐτυχίας καὶ τὰ ὅμοια ταύτης.

Καὶ αὐτὸ τὸ κρατῶ ὡς βάση, ὡς θεμέλιο στὶς διάφορες θλίψεις, στὰ διάφορα βάσανα αὐτῆς τῆς ψεύτικης ζωῆς, τῆς ἐπιγείου.

Καὶ κατὰ συνέχειάν σου λέω ὅτι, ὅταν πονῶ, κατὰ βάθος μᾶλλον χαίρομαι. Καὶ ὅταν οἱ πόνοι μου ἐλαττώνονται μᾶλλον λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν ἀδιαφορῶ καὶ διὰ τὴν θεραπείαν των.

Τώρα λοιπὸν καταλαμβάνω ἐκ πείρας, γιατί οἱ Ἅγιοι ἔχαιρον εἰς τὰς θλίψεις Των. Καὶ γιατί ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων ἐκαυχάτο εἰς τὰς θλίψεις Του, εἰς τὰς ἀσθενείας Του, εἰς τὸν σταυρὸν Του.

Καὶ γιατί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπαινεῖ περισσότερο τὸν πολυάθλον Ἰὼβ εἰς τὴν ὑπομονὴν πού ἔδειξε εἰς τὰς πληγὰς του, παρὰ εἰς τὸν προηγούμενόν του βίον, πού ἦτο καὶ δίκαιος καὶ εὐσεβὴς καὶ ἐλεήμων καὶ φιλόξενος.

Τώρα λοιπὸν καταλαμβάνω ἐκ πείρας, διατὶ οἱ Ἅγιοι διὰ θλίψεων ἐδοκιμάσθησαν, ἔαν ἀγαποῦν τὸν Θεόν, καὶ Αὐτὸς ὁ Θεὸς διατὶ λέει: «Στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν» (Μάτθ. 7:14).

...

Μᾶς ἔλεγε καὶ ὁ Γέροντάς μας ὁ μακαριστὸς ὅτι ὁλος ὁ βίος του ἦτο ἓνα μαρτύριο καθημερινόν. Σπάνια ἐχαίρετο καὶ νύχτα-μέρα ἐθλίβετο, ἐλυπεῖτο, ἐκλαιγε.

Νὰ σοὺ πῶ καὶ τὸ ἄλλο. Ἐγὼ νομίζω, ἔτσι πληροφοροῦμαι, ὅτι χάρισμα μεγάλο μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, δίδοντάς μου αὐτὴν τὴν πληγὴν, αὐτοὺς τοὺς πόνους. Διότι ἡ χαρὰ μισθὸν δὲν ἔχει, ἐνῶ ἡ λύπη ἔχει. «Ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου» (Λούκ. 16:25).

Ἀποβλέποντας λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸν μισθόν, κάνω μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ὑπομονή. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐξωτερικῶς μὲν, δηλαδὴ σωματικῶς, πονᾶω, ὑποφέρω, πάσχω, ἐνῶ κατὰ βάθος, ψυχικῶς χαίρομαι.

Δὲν παραλείπω ὅμως νὰ φροντίζω καὶ γιὰ τὴν θεραπείαν τῆς, μὲ διάφορα φάρμακα, μὲ ἰατρούς, μὲ δίαιτα, μὲ ὅποιονδήποτε τρόπον μοῦ λέει ὁ λογισμὸς μου, ἵνα γίνω καλά.

Χθὲς ἦλθε στὸ σπίτι μας ἐν ὥρᾳ Λειτουργίας ἓνας πολὺ καλὸς ψάλτης καὶ ἔψαλλε. Καὶ καθὼς ἔψαλλε αὐτός, ἐγὼ εἶπα ἀπὸ μέσα μου: «Ἐσύ, πάτερ μου, ψάλλεις καὶ χαίρεσαι καὶ αὐτὸ προσφέρεις εἰς τὸν Θεόν· ἐγὼ ὅμως πονᾶω, ὑποφέρω καὶ αὐτὸν τὸν πόνον ἔχω νὰ προσφέρω εἰς τὸν Θεόν, ἵνα μὲ ἐλεήση».

Ὅ,τι ἔχει ὁ καθένας μας, αὐτὸ καὶ θὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ πολὺ διαφέρει ἡ χαρὰ ἀπὸ τὴν λύπην, ἡ ὑγεία ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ἀφοῦ λὲς ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Θεόν, περίμενε τὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης Του, δηλαδὴ τὸν Σταυρόν Του. Αὐτὸ θὰ σοὺ δώσῃ σὲ αὐτὴν τὴν ζωὴν, αὐτὸ τὸ δῶρο, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ἀγάπη Του.

Ἀπὸ ἐκεῖ καταλαμβάνεις ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἀγαπάει· ἀπὸ τὰς θλίψεις πού σοῦ δίδει.

Ἐὰν θέλουμε νὰ εἴμεθα ὄντως μαθηταί Του, ὄχι μόνον μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ ἔργα, πρέπει καὶ ἡμεῖς, ὅπως Αὐτός, ὁ Ἀρχηγός μας, ἀνέβηκε στὸν Σταυρόν, νὰ ἀνέβουμε καὶ ἡμεῖς.

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι» (Μάτθ. 16:2).

Ὁ σταυρὸς θλίψεις καὶ βάσανα ἐννοεῖ καὶ δάκρυα.

Ἐν ἡμέρα Κρίσεως ὅ,τι ἔχει ὁ καθένας, δηλαδὴ ὅ,τι ὑπέφερε σὲ αὐτὴν τὴν ζωὴν διὰ τὸν Χριστόν, αὐτὸ καὶ θὰ δείξη.

Καὶ μακάριος θὰ εἶναι ἐκεῖνος, πού θὰ ἔχη νὰ φανερώσῃ πολλὰ παθήματα – μέγαν σταυρόν.

Ὁ Θεὸς ἄς μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὴν μεγάλη φλυαρία πού σοῦ ἔκαμα.

Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά Του εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μὲ πατρικὲς εὐχὲς

πάπα-Ἐφραὶμ Κατουνακιώτης

τῆ 20 Ἰουλίου 1989

Πηγή: agiazoni.gr